

Bon dia, esperança

"Alguns dies, quan m'aixeco i penso en la malaltia de Cayetano, el meu marit –explica en el seu testimoni Pilar Fernández-Loza, una mare de família asturiana-, m'envaeix una sensació de tristesa que em recorda aquella cançó d'Edith Piaf: Bon dia tristesa. Però rectifico de seguida i li demano ajut a Déu per dir: Bon dia, esperança."

03/11/2006

"Acabem de celebrar les noces d'or. Per això tinc la casa més bonica que mai, amb aquests rams de flors i aquests regals dels meus fills. El meu fill viu a Bilbao i té dos fills, de disset i catorze anys. La meva filla viu en els Estats Units i en té dos, de tretze i vuit anys. Durant la celebració, en la qual vam menjar coses bones i ho vam passar molt bé, la meva néta Maria em va estar preguntant pel meu casament. Vaig començar a explicar-li que l'avi i jo ens vam casar el 12 d'octubre de 1956, a Covadonga, al costat de la Santina, i va ser molt emocionant. I també molt divertit, perquè quan sortia de l'Hotel Pelayo i em dirigia cap a la Gruta em van avisar que esperés una mica, perquè estaven posant-li el mantell blanc a la Verge i col·locant els gladiols blancs sobre l'altar, com havíem demanat. I durant aquella estona d'espera se'm va apropar un bisbe, molt solemne, amb solideu i capa porpra –devia venir d'alguna

cerimònia, suposo-, i em va
preguntar:

-Però filla meva, on vas vestida així?

I jo li vaig dir, amb tot respecte:

-Senyor bisbe, és evident: em vaig a
casar!

En fi, els vaig estar explicant els
records habituals de les noces d'or de
qualsevol matrimoni que té l'alegria
de poder celebrar-les.

Les nostres noces d'or han estat, com
diria jo... una mica especials. Abans
pensàvem que quan fóssim grans
tindríem les típiques xacres, la tensió
alta o coses així. Ara, alguns dies,
quan m'aixeco i penso en la seva
malaltia, m'envaeix una sensació que
em recorda aquella cançó d'Edith
Piaf: *Bon dia, tristesa*. Però rectifico
de seguida i li demano ajuda a Déu
per identificar-me amb la seva
Voluntat.

Cayetano porta malalt des de fa deu anys. El primer símptoma va ser durant el Nadal de 1996, quan vam anar a Bilbao a visitar el meu fill. A la tornada venia conduint i es va perdre en dues ocasions. Jo em vaig quedar estranyada, perquè es coneixia la carretera com la palma de la seva mà. A partir de llavors va començar a tenir dubtes i distraccions. Baixava, comprava el diari i el deixava sobre la taula, sense obrir...

- Pilarina (em deia, a l'asturiana, encara que ell és d'Almeria), alguna cosa m'està passant...

Un dia, a la primavera del 98, es va posar a fer la declaració de la renda, com tots els anys. Exercia d'auditor de banc i no sabia fer-la... Fins que va dir: "anem al metge".

Era Alzheimer.

Des de llavors ha anat perdent progressivament la memòria, i això és molt dur, perquè està... *però no està*. Un dia, durant una reunió, comentaven com van canviant d'expressió, de gest, com van perdent la mirada... - "Potser -els vaig dir jo-, però els ulls del meu marit continuen sent blaus".

Jo procuro donar-li tot l'afecte que puc i no m'he d'esforçar, perquè gràcies a Déu hem estat un matrimoni molt afortunat: ens hem estimat molt i ens continuem estimant, encara que ara ell no pugui expressar-ho. De vegades, apropo la meva galta als seus llavis, i encara que triga a reaccionar, sempre m'acaba fent un petó.

La gràcia de la vocació

Hem estat molt feliços en el nostre matrimoni, encara que no ens han faltat penes. Se'ns va morir un fill amb dinou anys. Però hem tingut

sempre la força i el consol de la fe. A més, hem rebut la gràcia de la vocació. Som supernumeraris de l'Opus Dei des de finals dels anys seixanta.

Cayetano es va decidir poc abans que jo. Ara sento molta alegria en recordar que mai no li vaig posar dificultats quan se n'anava uns dies de curs de recés, per exemple, i jo em quedava a casa sola amb els nens. Jo no era de l'Opus Dei, però pensava: "això és bo per a ell; i si és bo per a ell, és també bo per a mi".

Després, quan em vaig fer de l'Opus Dei, ell tampoc no em va posar cap obstacle: al contrari, m'ha ajudat sempre en la meva vocació, gràcies a la qual hem rebut tantes orientacions bones per a l'educació dels nostres fills, per a la nostra relació humana i espiritual...

Sens dubte, la vocació és del més meravellós que ens ha passat, i si

Cayetano estigués bo, també ho diria. Això ho he sabut sempre, però ara ho palpo amb les mans, sense fanatismes de cap tipus. Estem rebent afecte a dojo. Vénen, m'encoratgen, m'animen... Hi ha un sacerdot que ve a veure'l amb freqüència, i encara que no se sap fins a quin punt comprèn, la seva presència és molt bona per a ell i per a mi. L'altre dia, pel meu aniversari de casament, em van portar aquest ram de crisantems i em vaig posar a plorar. " però, Pilar, per què plores? " -en va preguntar una. Li vaig explicar que també es plora d'alegria, en veure aquestes delicadeses que té l'Obra; aquestes mostres d'afecte que són com si t'emboliquessin en una bufanda de caixmir...

Són delicadeses de mare: jo vaig perdre la meva als tres anys, i em van criar dues ties que han estat dues mares per a mi. Van morir les dues amb més de cent anys i em van

estar ajudant i confortant, per mitjà del telèfon, fins a l'últim moment. A mi em feia molta pena no poder anar a veure-les des de Madrid, a causa de la meva situació, però elles em deien: "No et preocupis: ara, la teva primera obligació és cuidar el teu marit; i la segona, cuidar-te tu".

Per això, sempre que acudeixo a un mitjà de formació, encara que em plantegin metes molt exigents de vida cristiana, dono les gràcies. Quan em pregunten per què ho faig, com que sóc asturiana i m'agrada parlar clar, contesto: "perquè m'esteu ajudant! ".

Naturalment, hi ha aspectes de l'esperit de l'Opus Dei que m'ha costat viure'ls, i coses que no he comprès a la primera. També li dono gràcies a Déu per això: he anat guanyant en docilitat a la Voluntat de Déu, i Déu m'ha anat preparant per a això...

M'han ajudat a veure l'amor de Déu en tot això, a intentar *estimar* aquesta malaltia; a somriure i a estar contenta, encara que tingui les meves sessions de plors, però sense amargor, amb assossec, amb pau. És la meva forma de ser fidel a Déu i de ser-li fidel a Cayetano en aquests moments.

En la meva Associació

Jo pertanyo a una Associació de Familiars amb Alzheimer, AFAL, i formo part d'un grup d'assistents de persones amb aquesta malaltia, que procurem ajudar-nos entre nosaltres, perquè la nostra situació és molt difícil i dura. AFAL funciona molt bé: ens orienten, ens conforten, ens donen afecte i ens fixen metes; i podem comptar amb les orientacions d'un psicòleg per al grup que ens anima a cuidar-nos de nosaltres mateixos, per transmetre-li al malalt el propi benestar.

Perquè aquesta malaltia tendeix a aïllar-te dels altres; a més, les amistats vénen menys a veure't, potser com a autodefensa: és tan trist contemplar una persona que es va apagant lentament...

Records

Jo, a Cayetano, li parlo molt, encara que no em pugui contestar i no sàpiga si em comprèn del tot. I sempre, quan torna del centre de dia, ajudat per una altra persona, surto a esperar-lo a la porta del carrer, com quan érem nuvis.

Ara, quan penso en aquells anys, em dóna molta alegria haver tingut un festeig cristià: ho agraeixo molt a Déu. Em sembla que en aquests moments gran part de la joventut desconeix el vertader amor. L'altre dia, quan la meva néta Maria em preguntava pel meu casament, li vaig explicar quelcom personal, molt íntim potser, però que reflecteix la

manera de ser de Cayetano. Ho explico, per si pot fer bé alguna persona. La primera nit després del casament vam voler passar-la a Covadonga, en un hotel de finals del segle XIX que tenia una habitació amb una finestra des de la qual es veia la Santina. En ficar-me al llit, sota el coixí, em vaig trobar una carta. Era un detall de delicadesa molt seu.

Havíem estat nuvis durant quatre anys, i gairebé tot el nostre festeig va ser per carta, perquè ell era d'Almeria i jo de Gijón, i llavors ni les comunicacions ni les possibilitats econòmiques no eren les d'ara. Total: que ens havíem vist relativament poc, encara que durant quatre anys ens havíem escrit cada dia: *cada-dia*. En aquesta carta, la primera de casat, em manifestava tot l'amor que em tenia, la seva alegria per haver rebut el sagrament del matrimoni, i el seu

desig de ser-me fidel durant tota la vida.

Fa uns anys no hauria explicat aquestes coses. Però ara les dic, perquè hi ha joves que ho redueixen tot a pura biologia i això no dura, no pot durar. Nosaltres, gràcies a Déu, teníem claríssim en aquells moments, per la nostra formació cristiana, que el matrimoni és un sacrament i un camí de santedat; que ens casàvem per sempre i amb totes les conseqüències.

Recordo que fa anys, quan vivíem a Bilbao, Cayetano havia de viatjar molt a causa de la seva feina, i em va explicar que, després de fer una auditoria, no recordo ara a quina ciutat, havia anat amb l'equip d'auditors a prendre una cervesa a un bar. Eren un grup de solters i casats. Al bar es van trobar amb unes noies i van començar a parlar. Unes noies normals. Tot normal.

L'endemà, van tornar, i en veure que hi havia les mateixes noies, ell es va acomiadar. -Per què te'n vas? -li van preguntar. -Perquè jo tinc una dona que m'està esperant a Bilbao, els va dir. Ja dic que no havia passat res en especial: però ell deia que en aquestes circumstàncies de solitud cal ser especialment cauts i saber-se allunyar a temps.

Recordo amb quina cura preparava les auditories; volia fer-les el millor possible, per oferir-les a Déu. I sempre, abans de lliurar-les, em demanava consell sobre aquesta o aquella expressió. -"¡Però si jo no tinc ni idea de banca! " -li deia jo. - "Sí, però les dones sou més delicades que els homes -m'explicava-, i sabeu dir el mateix de forma més amable. Jo vull dir la veritat, però sense ferir ningú. Vinga, llegeix-te aquesta frase, a veure si es pot dir millor".

Això són ximpleries? Penso que no; és coherència cristiana. I d'on sortia tot això? És clar: del que resava, de l'esperit de l'Opus Dei que vivia... i que viu ara, perquè aquesta malaltia també és Opus Dei, Obra de Déu.

Això que explicaré ara sí que pot semblar una ximpleria: tinc un bol en la cuina per a la sal i un dia se'm va ocórrer escriure en ell: "la sal de la terra", que és una idea que m'agrada molt. Ja que Déu se serveix fins i tot d'aquestes ximpleries! L'altre dia la meva néta Maria va entrar en la cuina i em va preguntar: "àvia, i això què significa?" I abans que jo li contestés, el seu pare li va explicar que eren unes paraules de l'Evangeli. Va ser una cosa molt petita, però jo vaig descobrir que Déu se serveix de qualsevol mitjà, per petit que sembli, per remoure els altres. Com aquests petits detalls d'afecte que són tan importants. "I el cuiden?", em va preguntar un dia el

meu fill, referint-se a les persones de l'Opus Dei. “No -li vaig explicar-; el teu pare el *cuido* jo, que sóc la que he de cuidar-lo. Al teu pare *l'estimen*.”

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/bon-dia-
esperanca/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/bon-dia-esperanca/) (11/08/2025)